

תת"ע (תל אביב) 1968-12-15 - מדינת ישראל נ' אפרת ונונו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 1968-12-15 - מדינת ישראל נ' אפרת ונונושלו תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 1968-12-15

מדינת ישראל

נגד

אפרת ונונו

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[01.05.2016]

כב' השופט עופר נהרי

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסה לה עבירה על תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.

נטען בכתב האישום כי הנאשמת נהגה במכונית ברח' ז'בוטינסקי בבני ברק וכי בעת שמכוניתה היתה בתנועה

השתמשה היא עפ"י הטענה בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

הנאשמת כפרה במיוחס לה ולפיקך נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר יאיר לוי (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' אפרת ונונו (ע.ה.1).

לאור התרשמותי הישירה מן העדויות, תוכן סיכומי הצדדים בפני, וגם דבר המחוקק, ואף לאחר שנלקח על ידי

בחשבון כי עדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני, מסקנתי היא כי עלה בידי התביעה להוכיח כנדרש את אשר יוחס

לנאשמת בכתב האישום, ואת זאת, יש לציין, עלה בידי התביעה לעשות לא רק בהסתמך על גירסתו של עד התביעה

אלא, בכל הכבוד, בהסתמך גם על גירסתה של הנאשמת עצמה.

ואסביר:

לא מצאתי כי נסתרה גירסת השוטר אודות מיקום וכיוון נסיעתה של הנאשמת, ולמעשה, לא אחרת מאשר הנאשמת

עצמה אישרה כי אכן היא נעה עם מכוניתה במיקום שתואר ע"י השוטר.

אף לא נסתר כי נסיעתה של הנאשמת היתה איטית מאד והראיה לכך היא, בין היתר, על כי עלה בידי השוטר, אף

אליבא דעדותה של הנאשמת עצמה, לגשת רגלית למכוניתה של הנאשמת ולהקיש על חלון מכוניתה ולעכבה.

יש לומר אם כך שלשוטר היתה (כפי שגם הוא תיאר בנסיבות הדו"ח שרשם) הזדמנות נוחה וקרובה להתבונן על מעשי

הנאשמת כנהגת בתוך מכוניתה.

השוטר תיאר כי מהירות נסיעת הנאשמת היתה כמהירות הליכה מהירה וזאת לנוכח עומס התנועה שהיה במקום.

למעשה, גם הנאשמת בעדותה אישרה כי היה עומס תנועה. (ראה נא את עדותה בעמ' 5 שורה 8 לפרוטוקול).

רוצה לומר שלשוטר היתה אם כך כאמור הזדמנות נוחה, קרובה ומתמשכת (כפי שתיאר) לראות את מעשי הנאשמת,

וגם לשמור על קשר עין עד לעצירתה.

הנאשמת בחרה לחקור את השוטר בבית המשפט בחקירה קצרה מאוד וזאת על אף שבית המשפט שב הסביר

לנאשמת בסבלנות רבה את משמעותה ואת חשיבותה של חקירה נגדית.

לא מצאתי כי עלה בידי הנאשמת לסתור כאמור את פרטי גירסת השוטר.

אלא שלא זו אף זו :

מסתבר כי אף הנאשמת עצמה, בגירסתה, מחזקת במידה רבה את גירסת השוטר.

השוטר תיאר בדו"ח כי הוא ראה את הנאשמת אוחזת בידה את מכשיר הטלפון מול מרכז בית החזה שלה וכ-40 ס"מ

ממנו ובזווית של כ-45 מעלות וזאת כשלדבריו ראשה של הנאשמת כנהגת היה מופנה כלפי המכשיר ומוטה מטה

ואוזניה לבנה באוזנה הימנית ומחוברת למכשיר וכי נראתה כך נוהגת כשלושה מטרים בעת שחלפה על פניו ואז לדבריו

ניגש הוא אליה ונעמד מול דלת ימין שלה כמטר ממנה וכי גם אז הוסיפה הנאשמת לאחוז במכשיר הטלפון כאמור.

ראשית ייאמר בהקשר זה כי אינני סבור כי היתה לשוטר יכולת להמציא כביכול מהרהורי ליבו את כל הפרטים הספציפים הללו, וגם לא התרשמתי כי היה לו כביכול ענין לעשות זאת. אף לא נטען כי היתה כביכול היכרות קודמת כלשהי בין הנאשמת כנהגת לשוטר כמבצע מלאכת אכיפה. כאמור, אף לא מצאתי כי בחקירה הנגדית הקצרה שבחרה הנאשמת לערוך אל מול השוטר עלה בידה לערער פרטים אלה.

שנית ייאמר כי מגירסת הנאשמת עצמה בבית המשפט עולה כי אכן, ובניגוד למתבקש מהוראת המחוקק בתקנה 28 לתקנות התעבורה, לדבריה היא נוהגת עם יד אחת.

וכך ציינה הנאשמת בעודתה בפני בית המשפט (ציטוט): " אני נוהגת עם יד אחת " . (ראה נא את עדותה בעמ' 5 שורה 20 לפרוטוקול).

כמו כן, לדברי הנאשמת, היא גם ניהלה אכן שיחת טלפון (לדבריה " שיחה חשובה עם חו"ל " (ראה נא את עדותה של הנאשמת בעמ' 5 שורה 21 לפרוטוקול) וכן סיפרה הנאשמת בעדותה בבית המשפט כי מכשיר הטלפון שלה היה, לדבריה, מונח אותה על ליד הרגל שלה, לצד הירך שלה, על המושב של הרכב. (ראה נא עדותה של הנאשמת בעמ' 5 שורה 10 לפרוטוקול).

ובכן, אין לי אלא להסביר לנאשמת הנכבדה כי בתקנה 28 (א) לתקנות התעבורה לא רק שהמחוקק קובע חובת אחיזה ההגנה בשתי ידיים בעת נהיגה (ולא עם יד אחת בלבד כפי שהנאשמת בחרה להעיד בבית המשפט כי כך היא נוהגת לנהוג), אלא שהמחוקק גם דורש, בתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, כי מכשיר הטלפון נדרש להיות מונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו וכי אין לאחוז בו.

בכל הכבוד, אני נותן אמון בעדות השוטר כי הנאשמת אחזה בידה במכשיר הטלפון, ובכל הכבוד, אני מתקשה לקבל את גירסת הנאשמת על כי יתכן שידה רק (ציטוט): " נשמטה לה לעבר המכשיר " . (ראה נא את עדותה של הנאשמת בעמ' 5 שורה 20 לפרוטוקול).

אף אין בידי לקבל ממילא שמיקום מכשיר הטלפון לצד הירך של הנאשמת (כך לגירסתה) הולמת את הוראת המחוקק בתקנה 28(ב) לת"ת, ומכאן שגם אם היתה מתקבלת גירסתה של הנאשמת ללא הסתייגות, עדיין היו מתגבשים יסודות העבירה.

אלא שכאמור, מעבר לכך, אני נותן אמון בגירסת השוטר על כי הנאשמת אחזה בידה את המכשיר ובאופן שתואר ע"י השוטר.

אגב, גם בתגובתה הספונטנית של הנאשמת על אתר: ("אני עם אוזניה, פשוט באתי להניח אותו. באמת שלא ידעתי. אתה יכול לבדוק שדיברתי עם אוזניה"). (ההדגשה איננה במקור) יש כדי חיזוק לגירסתו של השוטר, שהרי לא זו בלבד שהנאשמת לא הכחישה באמירה ראשונית וספונטנית זו כי אחזה במכשיר הטלפון אלא אף למעשה הסכימה כי אחזה בו, אלא, לדבריה, עשתה זאת כדי " להניח אותו " . (ויוזכר כי לגירסת הנאשמת היא אכן קיימה שיחה באותה עת במכשיר הטלפון האמור, ומכאן שהיה גם "שימוש" בטלפון). לסיכום:

בפני מצויה גירסה מפורטת של עד תביעה - גירסה אשר לא רק שלא נסתרה אלא אף כאמור חוזקה במידה רבה מאוד ע"י הנאשמת עצמה.

ומעבר לכך - מצויה בפני גירסה של הנאשמת אשר אף לו היא היתה מתקבלת ללא סייג - ממילא היה מתקיים גיבוש של יסודות העבירה, וזאת בהינתן דבר המחוקק.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל אני מרשיע לפיכך את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 1 במאי 2016 בשעה 10:20 במעמד התביעה (הנאשמת לא התייצבה).